DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 14 september 1995 *

I mål C-396/93 P,

Helmut Henrichs, tidigare tillfälligt anställd vid Europeiska gemenskapernas kommission, bosatt i Sankt Augustin (Tyskland), företrädd av Frank Montag, advokat i Bryssel,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 24 juni 1993 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (tredje avdelningen), Henrichs mot kommissionen, (T-92/91, Rec. s. II-611) i vilket det förs talan om att denna dom skall upphävas,

i vilket den andra parten i överklagandet är

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Gianluigi Valsesia, juridisk rådgivare, i egenskap av ombud, biträdd av Bertrand Wägenbaur, advokat i Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, vid rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

meddelar

* Rättegångsspråk: tyska.

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av C. Gulmann, avdelningsordförande, P. Jann, J.C. Moitinho de Almeida (referent), D.A.O. Edward samt L. Sevón, domare,

generaladvokat: A. La Pergola
justitiesekreterare: L. Hewlett, byrådirektör,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid sammanträdet den 9 mars 1995,

och efter att den 4 maj 1995 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Genom skrivelse som inkom till domstolens kansli den 6 september 1993 överklagade Helmut Henrichs, med stöd av artikel 49 i EEG-stadgan och motsvarande bestämmelser i EKSG-och Euratomstadgan för domstolen, förstainstansrättens dom av den 24 juni 1993, Henrichs mot kommissionen (T-92/91, Rec. s. II-611), i den mån som rätten hade ogillat hans yrkanden om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 25 april 1991 om beräkningen av den ersättning som tillkom honom, om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 3 maj 1991 genom vilket han uteslöts från det gemensamma sjukförsäkringssystemet och om erläggande av skadestånd för den skada som han har lidit på grund av kommissionens felaktiga handlande.

2 Enligt lydelsen i den överklagade domen ligger följande omständigheter till grund för målet:

"1. Klaganden var till och med den 31 december 1990 tillfälligt anställd vid Europeiska gemenskapernas kommission (nedan kallad 'kommissionen'). De två parterna ingick denna dag en gemensam överenskommelse om att klagandens anställning på obestämd tid skulle upphöra, efter sexton års tjänst. Klaganden är sedan den 3 januari 1991 departementstjänsteman i Förbundsrepubliken Tyskland. I denna tjänst erhåller han en lön bestående av grundlön samt olika tillägg och ersättningar.

2. När klaganden lämnade sin tjänst vid kommissionen kom han att omfattas av bestämmelserna i rådets förordning (Euratom/EKSG/EEG) nr 2274/87 av den 23 juli 1987 om införande av särskilda åtgärder angående tillfälligt anställdas utträde ut tjänsten vid de Europeiska gemenskaperna (EGT nr L 209, s. 1, nedan kallad 'förordningen'), ändrad genom rådets förordning nr (EEG) nr 2168/89 av den 18 juli 1989 (EGT nr L 208, s. 4). Efter Spaniens och Portugals anslutning till Europeiska gemenskaperna fastställdes i denna förordning att vissa tillfälligt anställda, som har tjänstgjort i minst femton år, kan omfattas av bestämmelserna i förordningen efter det att de har lämnat sin tjänst. I huvudsak fastställs i denna förordning dels att det till de anställda på vilka den äger tillämpning skall betalas en ersättning motsvarande 70 procent av den lön som de tidigare har uppburit som tillfälligt anställda, dels att det lönebelopp som den anställde uppbär inom ramen för sin nya tjänst skall dras av från ersättningen.

3. I detta syfte anges särskilt följande i artikel 4 i förordningen:

'4. De bruttoinkomster som den berörde uppbär i sin nya tjänst skall dras av från ersättningen enligt punkt 1, i den utsträckning som dessa inkomster tillsammans

med ersättningen överskrider hans sista totala bruttolön, beräknad på grundval av den lönetabell som gäller första dagen i den månad för vilken ersättningen skall utbetalas. Denna lön justeras med den korrigeringskoefficient som anges i punkt 3.

De bruttoinkomster och den senaste totala bruttolön som avses i första stycket skall utgöras av de belopp som kvarstår efter avdrag för sociala avgifter och före avdrag för skatt.

Den berörde skall inkomma med alla de skriftliga bevis som kan krävas samt lämna institutionen uppgift om varje omständighet som kan ändra hans rätt till ersättning.

...

6. Den ersättningsberättigade har för egen del och för de som är försäkrade genom honom rätt till de förmåner som garanteras genom socialförsäkringssystemet enligt artikel 72 i tjänsteföreskrifterna, förutsatt att han betalar den därtill knutna avgiften, som beräknas på grundval av ersättningsbeloppet enligt punkt 1, och förutsatt att han inte täcks av någon annan obligatorisk sjukförsäkring'.

4. Den 23 april 1991 underrättade klaganden kommissionen om sin nya tjänsteställning. I detta syfte översände han särskilt en lönespecifikation som visade att han i Tyskland erhöll en bruttomånadslön på 8 681,66 DM. Denna lönespecifikation innehöll inte någon uppgift om eventuella sociala avgifter betalda av klaganden. Genom beslut av den 25 april 1991 minskade kommissionen det ersättningsbelopp som betalas i enlighet med ovannämnda förordning med 1 356,25 DM. Kommissionen motiverade sitt beslut med att den bruttomånadslön som klaganden uppbar i Tyskland, ökad med den ersättning som i enlighet med förordningen utbetalas av Europeiska gemenskaperna, med detta belopp överskred klagandens

sista lön som anställd i gemenskaperna. Mot detta beslut ingav klaganden den 28 maj 1991 ett klagomål med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (nedan kallad 'tjänsteföreskrifterna'). Utan att uttryckligen svara på klagomålet delgav kommissionen den 12 september 1991 klaganden underlaget för de beräkningar som enligt kommissionen stödde det fattade beslutet.

5. Genom beslut av den 3 maj 1991 uteslöt kommissionen klaganden från det gemensamma sjukförsäkringssystemet. Mot detta beslut ingav klaganden den 23 maj 1991 ett klagomål som underförstått avvisades".

3 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 23 december 1991 väckte Henrichs mot denna bakgrund talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 25 april 1991 och den 3 maj 1991, samt yrkade att skadestånd skulle utges för den skada som han hade lidit.

4 Genom den överklagade domen ogillade förstainstansrätten Henrichs talan.

5 Henrichs har i sitt överklagande ifrågasatt det resonemang som ledde till att förstainstansrätten ogillade samtliga grunder som han hade åberopat till stöd för sina yrkanden om ogiltigförklaring av de omtvistade besluten och om skadestånd.

6 Vad gäller beslutet av den 25 april 1991 har klaganden åberopat två grunder som för det första avser att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 25 andra stycket i tjänsteföreskrifterna (som enligt artikel 11 i anställningsvillkoren för övriga anställda i europeiska gemenskaperna är tillämpliga på tillfälligt anställda), och för det andra avser att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 4.4 i förordningen.

7 Vad beträffar beslutet av den 3 maj 1991 har klaganden likaså åberopat två grunder av vilka den första avser att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 25 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, och den andra att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 4.6 i förordningen.

8 Klaganden har för övrigt ifrågasatt förstainstansrättens beslut angående skadeståndsyrkandet och rättegångskostnaderna.

Angående de handlingar som har ingivits efter det att överklagandet anhängiggjorts

9 Innan domstolen prövar de grunder som har anförts till stöd för överklagandet, måste ställning tas de handlingar som Henrichs med stöd av artiklarna 118 och 42.2 första stycket i rättegångsreglerna har begärt att få lägga till akten. Klaganden har hävdat att dessa handlingar har relevans för tvistens utgång och att de har kommit till hans kännedom efter det att överklagandet hade anhängiggjorts. Det rör sig om dokument nr 7481/91 som är ett tillkännagivande "punkt I/A från arbetsgruppen 'tjänsteföreskrifter' vid de ständiga representanternas kommitté", intyg angående social trygghet utfärdade av AOK Augsburg och AOK Freiburg (allmänna sjukförsäkringskassor i Augsburg och Freiburg) samt ett brev från kommissionen av den 5 oktober 1993. Dessa handlingar ingavs den 9 mars 1994.

10 Vad angår tillkännagivandet "punkt I/A från arbetsgruppen 'tjänsteföreskrifter' vid de ständiga representanternas kommitté" har Henrichs hävdat att kommissionen kände till den tyska delegationens ensidiga förklaring, enligt vilken

"den tyska delegationen anser att de sjukvårdsförmåner som utges enligt det system som tillämpas på offentligt anställda i Tyskland (Beihilfe) inte är kostnadsersättningar enligt en obligatorisk sjukförsäkring och att de inte kan likställas med

sådana. Förmånerna enligt Europeiska gemenskapernas sjukförsäkringssystem är därmed överlägsna, eftersom det tyska systemet för offentligt anställda är av kompletterande natur".

11 Klaganden har dock noterat att kommissionen inte vid något tillfälle har hänvisat till detta ställningstagande. Kommissionen har tvärtom velat ge intrycket av att dess bedömning av Beihilfes juridiska natur delades av den tyska regeringen.

12 Angående de av AOK Augsburg och AOK Freiburg utfärdade intygen om att klagandens söner Michael och Martin sedan den 1 augusti 1993 var anslutna till sjukförsäkringen i sin egenskap av studerande, och kommissionens brev av den 5 oktober 1995 genom vilket klaganden underrättades om en minskning av ersättningen med 1 479,25 DM, har Henrichs anfört att han — med tanke på att hans tyska lön har höjts men att kommissionen samtidigt har minskat avdragsbeloppet — utgår från att kommissionen hädanefter anser att sönernas sjukförsäkringsavgifter skall dras av från lönen vid beräkningen av avdragsbeloppet. Det finns heller ingenting i kommissionens brev som gör det möjligt att avgöra hur denna har fastställt avdragsbeloppet.

13 Det bör anmärkas att den tyska delegationens ensidiga förklaring varken är, som kommissionen riktigt nog har påpekat, en sådan rättsakt som avses i artikel 189 i EEG-fördraget eller en åtgärd med tvingande rättslig verkan (domen av den 11 november 1981, IBM mot kommissionen, 60/81, Rec. s. 2639, punkterna 9 och 10, samt beslutet av den 17 oktober 1984, F. B. mot kommissionen, 135/84, Rec. s. 3577, punkt 6). Den saknar därför relevans i detta förfarande.

14 Vad beträffar intygen och kommissionens brev rör det sig inte om nya grunder, utan om ny bevisning avsedd att styrka att klagandens barn var täckta av en sjukförsäkring. Den kan inte tas upp till prövning i ett överklagande, vilket i enlighet med artikel 51 första stycket i EEG-stadgan skall vara begränsat till rättsfrågor.

Bevisningen hänför sig inte heller till den period som var avgörande för det angripna beslutet, vilket var daterat den 25 april 1991.

15 Begäran om att få lägga ifrågavarande handlingar till målet skall därför avslås.

Angående beslutet av den 25 april 1991 om beräkningen av den ersättning som tillkom klaganden

Den grund som hänför sig till att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 25 andra stycket i tjänsteföreskrifterna

16 Vad angår den första grunden, som avser att avsaknaden av motivering av beslutet av den 25 april 1991, har förstainstansrätten förklarat att

— detta beslut innehåller de sakuppgifter som är nödvändiga för att det skall kunna förstås, nämligen relevanta siffror som gör det möjligt att kontrollera att kommissionen har gjort ett riktigt avdrag från ersättningen (punkt 14 i domen),

— det faktum att nämnda beslut inte innehåller någon hänvisning till vad som utgör dess rättsliga grund påverkar inte dess lagenlighet, eftersom det är fastslaget att den person till vilken rättsakten riktades inte kunde hysa några tvivel angående denna rättsliga grund (punkt 15),

— de invändningar mot beslutet som Henrichs gjorde redan i samband med klagomålen inför den administrativa myndigheten visar i sak att denne inte har haft någon svårighet att härleda det beräkningsunderlag på vilket kommissionen stödde sig (punkt 16).

17 Enligt Henrichs gjorde förstainstansrätten en felaktig bedömning (punkt 14—17 i domen) när den fann att beslutet av den 25 april 1991 var tillräckligt motiverat. Uppgiften om att kommissionen hade minskat Henrichs ersättning med ett belopp av 1 356,25 DM gjorde det inte möjligt att förstå detaljerna i detta beslut, inte minst som artikel 4.4 i förordningen ger upphov till frågan om hur begreppet "bruttoinkomster" skall tolkas och vilka ersättningar som skall anses ingå i dessa inkomster. Även om klaganden hade känt till det angripna beslutets rättsliga grund skulle detta inte ha försett honom med de uppgifter som var nödvändiga för att tolka och tillämpa ifrågavarande bestämmelser. Slutligen visar de inlagor som ingavs till förstainstansrätten mycket väl vilka svårigheter som klaganden har haft att förstå beräkningen av de tvistiga beloppen.

18 Dessa argument kan inte tas upp till prövning.

19 Eftersom argumenten stöder sig på klagandens svårigheter att förstå det omtvistade beslutet — svårigheter som förstainstansrätten inte har ansett föreligga (punkt 15 och 16 i domen) — avser de en bedömning av faktiska omständigheter, som domstolen inte kan pröva vid ett överklagande, i enlighet med artikel 51 första stycket i stadgan.

20 Av detta följer att den första grunden inte kan tas upp till prövning.

Den grund som hänför sig till att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 4.4 i förordningen

21 Klagandens andra grund består av tre led:

— Underlåtenhet att beakta vissa sociala avgifter.

— Underlåtenhet att iaktta artikel 8 i Bundesbesoldungsgesetz (förbundslag om tjänstemannalöner, nedan kallad "BBesG") eller artikel 56 i Beamtenversorgungsgesetz (lag om pensionssystem för tjänstemän, nedan kallad "Beamt VG").

— Underlåtenhet att ändamålstolka förordningen.

Underlåtenhet att beakta vissa sociala avgifter

22 Förstainstansrätten har funnit (punkt 28 i domen) att det ligger utanför den tolkningsbehörighet som tillkommer gemenskapens domstolar att göra en uppskattning av Henrichs personliga bidrag till det socialskyddssystem som han är ansluten till. Eftersom det är ostridigt att Henrich, som genom den nationella rätten är utesluten från det gemensamma socialskyddssystemet, inte betalar någon social avgift för den rätt till skydd som han åtnjuter på grundval av en speciallagstiftning, ankommer det inte på förstainstansrätten att uppskatta ett fiktivt personligt bidrag. Klaganden har för övrigt inte ens i ungefärliga ordalag kunnat ange något som helst underlag för detta bidrag, och har inskränkt sig till att hänvisa till en uppskattning av expertis.

23 Förstainstansrätten har därpå funnit (punkt 29) att det i enlighet med bevisregeln i artikel 4.4 tredje stycket i förordningen ankommer på klaganden att förebringa bevisning om betalning av de sociala avgifter som han har begärt skall beaktas och om deras belopp. Förstainstansrätten har tillagt att klaganden inte har lagt fram någon bevisning i det avseendet.

24 Henrichs har hävdat att begreppet "bruttoinkomster" i artikel 4 i förordningen hänför sig till medlemsstaternas rättssystem. Han har i detta avseende anmärkt att enligt tysk rätt är det på offentligt anställda tillämpade Beihilfesystemet ett blandat system av sociala bidrag och av försäkring som betalas av tjänstemannen själv, då lönen omfattar ett "kompensationsbidrag" ägnat att möjliggöra för tjänstemannen att försäkra sig mot sjukdom. Kommissionen borde ha dragit av denna del från lönen och förstainstansrätten har oriktigt förklarat att det inte ankom på den att uppskatta summan av klagandens personliga bidrag till det sociala skyddssystemet. Henrichs har erinrat om att han hade begärt att det belopp som bidraget uppgick till skulle bestämmas av expertis.

25 Han har tillagt att kommissionen inte heller har dragit av de sociala avgifterna för hans barns anslutning till det obligatoriska försäkringssystemet, om vilket han har förebringat bevisning.

26 Dessa argument kan inte tas upp till prövning.

27 Det ankommer nämligen inte på kommissionen utan, i förekommande fall, på den nationelle lagstiftaren att bestämma vilken del av lönen som är ägnad att möjliggöra för tjänstemannen att sjukförsäkra sig som ett komplement till den sjukförsäkring som redan föreligger genom Beihilfe. Vad för övrigt angår de sociala avgifter som avser klagandens barn, har kommissionens underlåtenhet att dra av dessa inte åberopats inom ramen för den grund som förelades förstainstansrätten.

28 Det led i grunden som hänför sig till att artikel 4.4 i förordningen har åsidosatts på grund av underlåtenhet att dra av sociala avgifter kan därför inte godtas.

Underlåtenhet att iaktta artikel 8 i BBesG eller artikel 56 i BeamtVG

29 I artikel 8 i BBesG föreskrivs följande:

"Om en tjänsteman ... erhåller ett bidrag med anledning av sin tjänstgöring vid en mellan-eller överstatlig institution skall hans lön minskas. Denna minskning uppgår till 1,875 procent (2,14 procent till och med den 31 december 1991) för varje fullt år som han tillbringat i tjänst hos den mellan-eller överstatliga institutionen. Han behåller dock minst 40 procent av sin lön".

30 I artikel 56 i BeamtVG anges följande:

"Om en pensionerad tjänsteman erhåller en pension med anledning av sin tjänstgöring vid en mellan-eller överstatlig institution skall hans tyska pension minskas med 2,14 procent för varje år som han tillbringat i tjänst hos den mellan-eller överstatliga institutionen ... Vid tillämpningen av den första meningen skall den period under vilken tjänstemannen har rätt till lön eller varje annan form av ersättning och förvärvar rätt till pension från en mellan-eller överstatlig institution, trots att han inte är verksam vid denna, räknas som en period tillbringad i tjänst hos den mellan-eller överstatliga institutionen. Samma sak gäller för den period som följer efter det att tjänsten vid den mellan-eller överstatliga institutionen har upphört, om denna period skall tas med i beräkningen av pensionen.

Den första meningen är också tillämplig om den yrkesverksamme eller pensionerade tjänstemannen, när han lämnar sin tjänst vid en mellan-eller överstatlig institution, erhåller ett kapitalbelopp i stället för pension, som ersättning eller som betalning ur en pensionsfond ...".

31 Förstainstansrätten har ansett (punkt 37 i domen) att det angripna beslutets lagenlighet måste bedömas mot bakgrund av de omständigheter som den administrativa myndigheten hade att ta hänsyn till vid den tidpunkt då beslutet meddelades.

32 Rätten har därav dragit slutsatsen (punkterna 37 och 40) att kommissionen vid sin bedömning inte behövde ta hänsyn till inverkan av artiklarna 8 i BBesG och 56 i BeamtVG, i den mån som dessa bestämmelser inte faktiskt hade tillämpats på klagandens förhållanden.

33 Henrichs anser att om det är sant att hans ersättning inte har minskats med stöd av artikel 8 i BBesG och att artikel 56 i BeamtVG bara är tillämplig på pensionerade tjänstemän, borde förstainstansrätten ändå ha tagit hänsyn till dessa bestämmelser för att undvika en senare tvist i samband med att den nationella förvaltningen vidtar den i lagen föreskrivna minskningen.

34 Detta argument kan inte tas upp till prövning.

35 När kommissionen har att besluta om en ansökan från en tjänsteman eller anställd, skall den uteslutande grunda sig på de faktiska och rättsliga omständigheter som föreligger vid tidpunkten för beslutet. Varken förstainstansrätten inför en talan om ogiltigförklaring, eller domstolen inför ett överklagande, har befogenhet att fastställa den rättsliga ställning som en part i rättegången skall inneha i framtiden.

36 Förstainstansrätten har därför med rätta funnit att det inte fanns någon anledning att ta hänsyn till inverkan av ovannämnda nationella bestämmelser eftersom det vid tidpunkten för kommissionens beslut inte hade gjorts några avdrag från klagandens lön.

37 Det led i grunden som avser åsidosättande av artikel 4.4 i förordningen på grund av underlåtenhet att iaktta artikel 8 i BBesG och artikel 56 i BeamtVG kan därför inte godtas.

Underlåtenhet att ändamålstolka förordningen

38 Enligt förstainstansrätten (punkt 58 i domen) måste klagandens resonemang, enligt vilket hänsyn bör tas till den kumulativa verkan som följer av skattens progressivitet, lämnas utan avseende, eftersom det i artikel 4.4 i förordningen anges att det är inkomsten före skatt som skall beaktas. I motsats till vad klaganden med åberopande av det tyska systemets kraftiga progressivitet har hävdat, skulle tillämpningen av förordningens bestämmelser till en del oundvikligen vara beroende av de nationella skattesystemen, hur olika de än må vara.

39 Enligt Henrichs är syftet med artikel 4 att de anställda i gemenskaperna som lämnar sin tjänst men som fortsätter att vara yrkesverksamma skall placeras i en finansiell ställning som motsvarar den som de tidigare befann sig i. Den del av den nationella lönen som är föremål för kompensation skall dock beaktas för att fastställa den skatteindelning som medför en skattesats vilken är tillämplig inte bara på den tyska lönen utan även på klagandens alla övriga inkomster. Till följd av detta, och med hänsyn till att Tyskland har de högsta skattesatserna, skulle klaganden, i avsaknad av all kompensation på skatteplanet, befinna sig i en mindre fördelaktig ställning än vad han gjorde innan han lämnade sin tjänst vid gemenskaperna.

40 Mot bakgrund av det som ovan har anförts skulle en annan tolkning av artikel 4 än en ändamålstolkning leda till olikheter i behandlingen mellan anställda inom gemenskaperna, till följd av skillnaderna mellan olika nationella skattesystem. Klaganden har, med hänvisning till domstolens dom av den 16 december 1960, Humblet mot belgiska staten (6/60, Rec. s. 1125), hävdat att det från de bruttoinkomster som avses i ovannämnda bestämmelse bör dras av ett belopp för skillnaden i skattehänseende.

41 Dessa argument kan inte tas upp till prövning.

42 I artikel 4.4 andra stycket andra stycket anges nämligen otvetydigt att "de bruttoinkomster och den sista totala bruttolön som avses i första stycket skall utgöras av de belopp som kvarstår efter avdrag för sociala avgifter och före avdrag för skatt". Då gemenskapslagstiftaren känner till att de nationella skattesystemen skiljer sig åt, måste det anses accepterat att denna skillnad kan återverka på de berördas ekonomiska ställning.

43 Vad beträffar det av klagandens argument som hänför sig till att likabehandlingsprincipen har åsidosatts, bör påpekas att förhållandena för tidigare anställda inom gemenskaperna inte bara skall bedömas ur skattesynpunkt utan i sin helhet, med beaktande av de samlade förmåner som de erhåller från den medlemsstat på vars territorium de utövar sin yrkesverksamhet.

44 Av ovan angivna överväganden följer att inget av de tre leden i den andra grunden för ogiltigförklaring kan godtas.

Angående beslutet av den 3 maj 1991 genom vilket klaganden utesluts från det gemensamma sjukförsäkringssystemet

Den grund som hänför sig till att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 25 andra stycket i tjänsteföreskrifterna

45 Vad angår den första grunden, som hänför sig till att beslutet av den 3 maj 1991 saknar motivering, har förstainstansrätten förklarat (punkt 66 i domen) att det i

beslutet tydligt anges vilken åtgärd som har vidtagits, dagen för ikraftträdande och beslutets rättsliga grundval. Vad beträffar hänvisningen till likvärdigheten av förmånerna (det vill säga de som betalas som stöd till tjänstemän i enlighet med nationell rätt och de som säkerställs genom ett gemenskapsrättsligt sjukförsäkringssystem), har förstainstansrätten anmärkt (punkt 67) att det inte var fråga om huruvida det fanns en motivering eller om den var tillräcklig, utan om beslutet var välgrundat.

46 Enligt Henrichs är beslutet av den 3 maj 1991, som endast återger texten i artikel 4.4 i förordningen, inte tillräckligt motiverat. Frågan om Beihilfesystemet kan anses vara en obligatorisk sjukförsäkring, vars förmåner kan jämföras med de som härrör från en vanlig socialförsäkring, var en ny fråga på vilken det angripna beslutet gav ett bekräftande svar, utan att lämna någon förklaring. Det blev därmed omöjligt för klaganden att bedöma innebörden av det svar som lämnats och att välja nödvändiga medel för sitt försvar. Det blev också omöjligt för honom att i sitt framtida handlande utgå från en säker rättslig ställning.

47 Det är i detta hänseende tillräckligt att påpeka att det angripna beslutet vilar på en jämförelse mellan de förmåner som garanteras av det tyska systemet och de som garanteras av den vanliga socialförsäkringen, och att det inte fanns någon svårighet för den berörde att kontrollera om denna jämförelse var berättigad. I enlighet med domstolens fasta rättspraxis innehöll motiveringen i det angripna beslutet därmed tillräckliga uppgifter för att ge klaganden möjlighet att bedöma om det fanns grund för det angripna beslutet eller ej, och för att möjliggöra domstolskontrollen (dom av den 21 juni 1984, Lux mot revisionsrätten, 69/83, Rec. s. 2447, punkt 36, och av den 13 juli 1989, Jaenicke Cendoya mot kommissionen, 108/88, Rec. s. 2711, punkt 10).

48 Den första grunden, som hänför sig till att beslutet av den 3 maj 1991 saknar motivering, kan därför inte godtas.

Den grund som avser att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 4.6 i förordningen

49 Vad angår den andra grunden, som hänför sig till att artikel 4.6 i förordningen har åsidosatts, har förstainstansrätten (punkt 78—82 i domen) först granskat artikel 79 i Bundesbeamtengesetz (lag angående förbundstjänstemän) och artikel 1.1 i tillämpningsföreskrifterna till denna artikel, och har därav dragit slutsatsen att Beihilfe uppvisar alla de särdrag som kännetecknar en obligatorisk försäkring, i enlighet med artikel 4.6 i förordningen. Den har ansett att systemet har sin grund i en offentligrättslig bestämmelse och att klaganden inte har stöd för att hävda att förmånerna inte skulle vara jämförbara med de som härrör från ett gemenskapsrättsligt socialförsäkringssystem. Den har nämligen konstaterat att det stödbelopp som betalas till tyska tjänstemän motsvarar 50 procent av den försäkrades kostnader. Denna sats höjs till 70 procent om den försäkrade har försörjningsplikt för minst två barn, till 70 procent av kostnaderna för make och till 80 procent av kostnaderna för de barn som han försörjer. Eftersom klaganden har försörjningsplikt för två barn erhåller han, utan att betala någon form av avgift, en ersättning som — beroende på omständigheterna — uppgår till 70 eller 80 procent av hans utgifter, vilket han för övrigt uttryckligen har bekräftat i sina svar på förstainstansrättens skriftliga frågor.

50 Förstainstansrätten har vidare funnit (punkt 83—85) att de tolkningsprinciper som domstolen har utformat i domen av den 12 december 1989, Kontogeorgis mot kommissionen (C-163/88, Rec. s. 4189), i detta fall kan tillämpas analogt med hänsyn till att de bestämmelser som behandlades i denna dom uppvisar likheter med de som är aktuella i det här målet.

51 Henrichs har först hävdat att förstainstansrätten felaktigt har konstaterat att Beihilfe uppvisar alla kännetecken på en obligatorisk försäkring, på det sätt som avses i artikel 4.6 i förordningen. Han har anmärkt att Beihilfe bara täcker 50 procent av

kostnaderna medan gemenskapernas system täcker 80—100 procent. Han har medgivit att han med anledning av sina familjeförhållanden erhåller den högsta av de i Beihilfe föreskrivna ersättningssatserna, det vill säga 80 procent. Ersättningssatsen kommer dock snart att minskas till 50 procent när hans äldste son fyller 26 år.

52 Henrichs har vidare invänt mot förstainstansrättens hänvisning till den ovan nämnda domen Kontogeorgis mot kommissionen, då han anser att de tolkningsprinciper som domstolen har utformat i denna dom inte kan tillämpas i det aktuella målet. Kontogeorgis omfattades nämligen av en låg men heltäckande försäkring, medan klaganden bara delvis täcks av sin försäkring.

53 Dessa argument kan inte tas upp till prövning.

54 Det framgår tydligt av artikel 4.6 att en anslutning av tidigare anställda till gemenskapernas sjukförsäkringssystem är utesluten om dessa täcks av en annan obligatorisk sjukförsäkring.

55 Som förstainstansrätten har påpekat i punkterna 81 och 82 i domen uppvisar Beihilfe alla kännetecken på en obligatorisk försäkring, på det sätt som avses i artikel 4.6 i förordningen, eftersom det rör sig om ett i lag föreskrivet system som täcker de försäkrade på ett sätt som kan jämföras med ett gemenskapsrättsligt socialförsäkringssystem.

56 Vad beträffar klagandens argument om att hans sjukvårdskostnader snart kommer att täckas till en andel av 50 procent, vilket är mindre än den andel som täcks genom de gemenskapsrättsliga sjukförsäkringssystemen, bör påpekas att kommis-

sionen måste beakta den berördes rättsliga ställning vid tidpunkten för beslutet och att den andel av sjukvårdskostnaderna som täcktes vid denna tidpunkt under alla omständigheter motsvarade den som normalt täcks av de obligatoriska sjukförsäkringssystemen.

57 Det bör också påpekas att enligt domstolens avgörande i den ovan nämnda domen Kontogeorgis mot kommissionen är en jämförelse mellan gemenskapernas och det tillämpliga nationella systemet för social trygghet nödvändig bara om den är föreskriven i gemenskapernas regler, särskilt i artikel 72.1 i tjänsteföreskrifterna. En jämförelse föreskrivs också i artikel 11 i rådets förordning nr 422/67/EEG och nr 5/67/Euratom av den 25 juli 1967 om ersättning till kommissionens ordförande och ledamöter, till domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare och till förstainstansrättens ordförande, ledamöter och justitiesekreterare, och i artikel 12 i rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 2290/77 av den 18 oktober 1977 om ersättning till revisionsrättens ledamöter, som deras lydelse har ändrats genom rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 2426/91 av den 29 juli 1991 (EGT nr L 222 s.1). I motsats till vad klaganden har hävdat vid förhandlingen kan sistnämnda bestämmelser inte tolkas som att de stadfäster en princip som är tillämplig på gemenskapernas offentliga tjänster i allmänhet.

58 Av detta följer att Henrichs andra grund som hänför sig till att beslutet av den 3 maj 1991 är rättsstridigt inte kan godtas.

Skadestånd

59 Förstainstansrätten har fastställt (punkt 91) att eftersom yrkandena om ogiltigförklaring av besluten av den 25 april och den 3 maj 1991 skulle ogillas i sin helhet kunde klaganden inte göra gällande något tjänstefel som kan leda till ett utomobligatoriskt ansvar för Europeiska gemenskaperna gentemot honom.

60 Henrichs har gjort gällande att bristen på motivering av de omtvistade besluten, liksom kommissionens senare handlande då den underlät att lämna honom nödvändiga förtydliganden, orsakade honom flera skador för vilka han begär gottgörelse.

61 Vad gäller den grund som avser kommissionens åsidosättande av sin motiverings- och upplysningsskyldighet i samband med att den fattade besluten av den 25 april och den 3 maj 1991, har domstolen ovan funnit att förstainstansrätten hade rätt i sin uppfattning att de yrkanden och grunder som syftade till en ogiltigförklaring av besluten saknade stöd. Följaktligen kan kommissionen inte lastas för något tjänstefel som kan leda till utomobligatoriskt ansvar för Europeiska gemenskaperna.

62 Vad gäller den grund som avser kommissionens handlande efter det att de ovannämnda besluten hade fattats, har förstainstansrätten i punkt 91 i den överklagade domen konstaterat att den påstådda skadan, om den hade fastställts, inte var följden av kommissionens handlande utan av — vad orsaken till detta än må ha varit — att klaganden för sent hade underrättat kommissionen om sina nya förhållanden. Detta konstaterande bygger på en bedömning av faktiska omständigheter. Den faller därför utanför domstolens kontroll, i enlighet med artikel 51 första stycket i stadgan.

63 Dessa två grunder kan därför inte godtas, eftersom den första saknar stöd och den andra inte kan tas upp till prövning.

Rättegångskostnaderna i första instans

64 Henrichs har även överklagat förstainstansrättens beslut om att förplikta honom att ersätta rättegångskostnaderna. Han anser särskilt att tvisten kunde ha undvikits om kommissionen gentemot honom hade respekterat sin skyldighet att vara

omsorgsfull och att lämna upplysningar, varför förstainstansrätten med tillämpning av artikel 87.3 andra stycket i rättegångsreglerna borde ha förpliktat kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

65 Enligt artikel 51 andra stycket i domstolens stadga får "ett överklagande ... inte avse endast rättegångskostnadernas storlek och fördelning".

66 Eftersom ingen annan av de grunder som klaganden har åberopat har kunnat godtas, kan i enlighet med denna bestämmelse den grund som avser rättegångskostnaderna inte tas upp till prövning.

67 Överklagandet skall därför ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

68 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Enligt artikel 70 i samma regler skall institutionerna bära sina kostnader i tvister mellan gemenskaperna och deras anställda. Enligt artikel 122 i dessa regler skall artikel 70 dock inte tillämpas om överklagandet har anhängiggjorts av en tjänsteman eller annan institutionsanställd. Henrichs är tappande part och skall därför förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i denna instans.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

1) Överklagandet ogillas.

2) Klaganden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Gulmann Jann Moitinho de Almeida

Edward Sevón

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 september 1995.

R. Grass

Justitiesekreterare

C. Gulmann

Ordförande på femte avdelningen